

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **kpt. Ing. M. P.**, zastoupeného JUDr. Alicí Hejzlarovou, LL.M. MBA, advokátkou, sídlem Urxova 430/4, Praha 8, proti žalovanému: **generální ředitel Hasičského záchranného sboru České republiky**, sídlem Kloknerova 2295/26, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2021, č. j. MV-90998-32/PO-OVL-2020, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2023, č. j. 5 Ad 3/2021-101, ve znění opravného usnesení ze dne 15. 1. 2024, č. j. 5 Ad 3/2021-121,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Náměstek generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky rozhodnutím ze dne 2. 10. 2020 uznal žalobce vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, kterého se žalobce dopustil tím, že se dne 3. 6. 2020 bez omluvy nedostavil k výkonu služby do místa, kde jinak vykonává službu, čímž porušil povinnost dle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru. Za spáchání tohoto přestupku uložil správní orgán I. stupně žalobci kázeňský trest písemné napomenutí.

[2] Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 29. 3. 2021 zamítl žalobcovo odvolání a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou.

[4] Městský soud zdůraznil, že podle zákona nástup příslušníka na dovolenou určuje služební funkcionář, nikoliv příslušník. Služební funkcionář může dovolenou určit na žádost příslušníka, žádosti je však povinen vyhovět pouze v případech uvedených v § 66 odst. 4 zákona o služebním poměru. Neurčí-li služební funkcionář dovolenou, je povinností příslušníka nastoupit v den, na který mu připadá služba, do služby. Ani v případě, kdy služební funkcionář nerozhodne o žádosti o dovolenou, není samotný příslušník oprávněn o určení dovolené rozhodnout sám.

[5] Schválení žádosti o dovolenou nemusí být formální, dle soudu postačí jakkoli vyjádřený souhlas s nástupem na dovolenou, který je v daném oddělení či odboru bezpečnostního sboru zvykem, případně i jiný způsob určení nástupu na dovolenou, je-li v bezpečnostním sboru zaužívaný. Podstatné je jasné vyjádření souhlasu služebního funkcionáře s žádostí o dovolenou. Proto se městský soud zabýval otázkou, jak bylo zvykem na oddělení, kde vykonával službu žalobce, žádat o dovolenou a jak bylo rozhodováno o určení nástupu na dovolenou.

[6] Městský soud na základě výsledků svědků konstatoval, že standardní bylo žádat o dovolenou předem, v mimořádných situacích bylo možné žádost o dovolenou formálně podepsat zpětně za podmínky, že služební funkcionář předem odsouhlasil čerpání dovolené. Z výsledku vedoucího žalobce vyplynulo, že v případě žalobce se v minulosti opakovaně stalo, že žalobce pouze zavedl svoji dovolenou do sdíleného kalendáře, a vedoucí, který si toho všiml, sám přišel za žalobcem, aby mu žádosti o dovolené formálně podepsal. Dle soudu však z dokazování nevyplývalo, že toto bylo běžnou praxí. Soud měl za prokázané, že žalobce předem žádného ze služebních funkcionářů neinformoval o tom, že by 3. 6. 2020 chtěl čerpat dovolenou a z jakého důvodu.

[7] V kontextu zjištění, že vedoucí žalobce se ještě před počátkem pracovní doby dozvěděl, že žalobce chtěl čerpat dovolenou, se městský soud zabýval otázkou, zda vedoucí žalobce neschválil dovolenou v souladu se zákonem. S odkazem na § 66 odst. 2 zákona o služebním poměru městský soud zdůraznil, že služební funkcionář neznal důvod, pro který žalobce dovolenou požadoval, vedoucí tak nemohl porovnat důležitost dovolené proti zájmu služby, a nemohl tak dovolenou na poslední chvíli schválit. V této souvislosti soud uvedl, že žalobce měl na den 3. 6. 2020 naplánovanou tzv. akceschopnost a věděl o tom. Za takové situace by důvody pro čerpání dovolené měly být silnější. Bylo v zájmu žalobce, aby důvod dovolené sdělil, naopak nebylo povinností funkcionáře důvody žalobce zjišťovat.

[8] Dále soud uvedl, že je primární povinností příslušníků řádně a včas nastoupit do služby. Nechtěl-li mít žalobce neomluvenou absenci, bylo v jeho zájmu, aby se aktivně dotazoval vedoucího, zda mu byla dovolená schválena (určena). Na tom nic nemění skutečnost, že dne 2. 6. 2020 nebyl na služebně přítomen žádný ze služebních funkcionářů, u kterých by žalobce mohl požádat o schválení dovolené. Žalobce mohl některého ze služebních funkcionářů kontaktovat telefonicky nebo prostřednictvím SMS. Krátkodobá nemožnost požádat o dovolenou neznamena, že by dovolená byla automaticky určena.

pokračování

[9] Soud shledal, že služební funkcionáři v tomto případě nepostupovali ve vztahu k žalobci diskriminačně či šikanózně, nebylo prokázáno, že by se v tomto případě k žalobci chovali hůře než k jiným příslušníkům. Dle soudu nemělo význam posuzovat důkazní prostředky, které měly prokázat, že s žalobcem bylo v minulosti zacházeno diskriminačně a šikanózně. Z důvodu minulého diskriminačního či šikanózního jednání služebních funkcionářů vůči žalobci nejsou všechny jejich budoucí úkony automaticky nezákonné. Městský soud uzavřel, že v projednávaném případě se neprojevila jakákoliv forma diskriminace či šikany.

[10] Soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalobci náleželo na zkoušku dne 3. 6. 2020 volno dle § 72 zákona o služebním poměru. Žalobce nepřítomnost dne 3. 6. 2020 řešil žádostí o dovolenou, nikoli žádostí o služební volno. Městský soud uvedl, že podmínkou nároku na služební volno je skutečnost, že příslušníku bylo studium nařízeno služebním funkcionářem. Tato podmínka však v případě žalobce nebyla splněna.

[11] Z uvedených důvodů městský soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji.

II. Kasační stížnost

[12] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Stěžovatel namítal, že svědci se pouze okrajově vyjádřili k dané situaci a procesu podávání žádostí a schvalování dovolené. Pochybení městského soudu spatřoval stěžovatel v tom, že městský soud se zaměřil na skutečnosti obsažené v protokolech a ke skutečnostem namítaným stěžovatelem nepřihlédl.

[14] Stěžovatel namítal, že v době, kdy se o termínu zkoušky 3. 6. 2020 dozvěděl, nebyl přítomen na služebně žádný ze služebních funkcionářů oprávněných schválit dovolenou, postupoval proto podle ustálené praxe a svou nepřítomnost zanesl do sdíleného kalendáře. Zaznamenání dovolené do sdíleného kalendáře bylo první podmínkou pro udělení dovolené, do tohoto kalendáře byly zaznamenávány veškeré nepřítomnosti. Stěžovatel dále uvedl, že žádost o dovolenou zanechal na svém stole, že SMS komunikace je nesporné, že s tím byl Mgr. K. seznámen. Dle stěžovatele bylo v situacích, kdy z organizačních důvodů nebyla dovolená schválena v předstihu, běžnou praxí, že dovolená byla podepsána dodatečně. Mgr. K. o žádosti stěžovatele o dovolenou na den 3. 6. 2020 věděl, stěžovateli však neposlal žádnou zprávu, že s čerpáním dovolené nesouhlasí.

[15] Dle stěžovatele soud posoudil věc pouze formální optikou. Dle stěžovatele soud nevzal v potaz, že obdobná situace mezi zúčastněnými již několikrát nastala, přičemž v takových situacích byla žádost o dovolenou schválena dodatečně. Stěžovatel neměl důvod se domnívat, že jeho žádost nebyla schválena. Stěžovatel postupoval v souladu se svým legitimním očekáváním.

[16] K argumentaci soudu, že služební funkcionář neznal důvod dovolené, stěžovatel namítal svévolnou interpretaci zvyklostí, které panovaly na pracovišti. Tyto zvyklosti nebyly ve správním řízení zjišťovány, ačkoli byly namítány. Stěžovatel uvedl do sdíleného kalendáře i v žádosti důvod nepřítomnosti ve standardním rozsahu. Požadavek bližší specifikace důvodu čerpání dovolené se na pracovišti neuplatňoval a není zvykem. Je zásadní vadou, že tato skutečnost nebyla zjišťována.

[17] Dále stěžovatel namítal, že soud přihlížel pouze k výpovědím svědků, avšak „ze svého přezkumu zcela vyloučil posouzení relevantnosti využití komunikačního prostředku – sdíleného kalendáře“. Stěžovatel zdůraznil, že sdílený kalendář je zavedený komunikační prostředek a rovněž prostředek organizace oddělení. K tomu se vyslyšení svědkové nevyjádřili. Obraz fungování oddělení byl podán zkresleně, správní orgány i soud pak vycházeli z nedostatečných skutkových zjištění. Stěžovatelem namítané skutečnosti soud odmítl. Soud nevzal v potaz skutečnou praxi oddělení, resp. praxi zavedenou mezi stěžovatelem a Mgr. K. Kdyby Mgr. K. žádost o dovolenou neakceptoval, pak by údaj o dovolené stěžovatele ve sdíleném kalendáři zrušil. Ze strany Mgr. K. však nedošlo k žádnému negativnímu projevu a údaj o dovolené zůstal ve sdíleném kalendáři zaznamenán.

[18] Dle stěžovatele měl soud přistoupit k doplnění dokazování, na straně stěžovatele existuje důvodná obava z účelového a šikanózního jednání Mgr. K. Není vyloučeno, že svědci vypovídali účelově.

[19] Stěžovatel zdůraznil, že důvod dovolené byl služebním funkcionářům znám. Mgr. K. sám ani nenamítal, že by dovolená měla být v rozporu s důležitým zájmem služby. Dle stěžovatele soud pominul, že příslušník má nárok na čerpání dovolené, pokud tomu důležitý zájem služby nebrání. Běžný výkon služby není důležitým zájmem služby.

[20] Stěžovatel dále namítal, že městský soud nesprávně posoudil námitky týkající se nerovného zacházení. Soud k těmto námitkám přistoupil alibisticky a posouzení provedl pouze izolovaně prostřednictvím formálních hledisek. Formálně obstrukčnímu jednání čelil pouze stěžovatel a žádný jiný příslušník. Dle stěžovatele je nepochopitelné, že je postihován proto, že si zvyšuje kvalifikaci a čerpá na to dovolenou, aby nezatěžoval bezpečnostní sbor. Neexistovala žádná mimořádná okolnost, která by vyžadovala jeho přítomnost na pracovišti. Kázeňský postih je nedůvodný, chybí úmysl poškozovat bezpečnostní sbor nebo nedodržovat zákonná či neformální pravidla v rámci bezpečnostního sboru.

[21] Soud se sice věnuje otázce zařazení do akceschopnosti, zařazování do akceschopnosti však nebylo v soudním řízení projednáváno a stěžovatel neměl možnost se k této problematice vyjádřit. Soud pochybil, když kladl stěžovateli k tíži nedodržení akceschopnosti. Stěžovatel doplnil, že zákon institut zařazování do akceschopnosti nezná, dle stěžovatele jde o obcházení zákonného institutu služební pohotovosti, nelze proto tomuto konstruktu přikládat váhu.

[22] Stěžovatel uzavřel, že Mgr. K. konkludentně akceptoval žádost stěžovatele, následně však zneužil svého postavení a stěžovatele účelově obvinil z neomluvené absence ve službě. Soud pochybil, když situace popsané stěžovatelem v žalobě v souvislosti s podezřením na nerovné zacházení označil za irelevantní a zaměřil se pouze na řešenou záležitost.

pokračování

[23] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[24] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[25] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[26] Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[27] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Z judikatury vyplývá, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve smyslu vady způsobující nemožnost určité rozhodnutí přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb.NSS). Nepřezkoumatelnost v tomto smyslu však Nejvyšší správní soud u rozsudku městského soudu neshledal. Městský soud v souhrnu reagoval na všechny žalobní námitky a svůj rozsudek dostatečně a srozumitelně odůvodnil.

[28] Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému přezkumu.

[29] Podle § 66 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že *nástup dovolené určuje služební funkcionář s přihlédnutím k důležitým zájmům služby a k oprávněným požadavkům příslušníka tak, aby ji mohl vyčerpat do konce kalendářního roku. Jestliže příslušník nemohl dovolenou v kalendářním roce vyčerpat pro důležitý zájem služby, určí její nástup služební funkcionář tak, aby ji mohl příslušník vyčerpat do konce následujícího kalendářního roku. Služební funkcionář je povinen příslušníkovi, jehož služební poměr trval celý kalendářní rok, určit čerpání dovolené nejméně v délce 2 týdnů v kalendářním roce, jestliže mu na ni vznikl nárok. Den nástupu dovolené oznamuje služební funkcionář příslušníkovi nejméně 15 dnů předem; tuto dobu lze zkrátit jen v případě, že příslušník o určení nástupu dovolené požádá.*

[30] Dle § 50 odst. 1 věty první zákona o služebním poměru *kázeňským přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku.*

[31] Dle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru *je příslušník povinen dodržovat služební kázeň.*

[32] Podle § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru *služební kázeň spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů.*

[33] Nejvyšší správní soud především souhlasí s městským soudem, že ze zákona jednoznačně vyplývá, že dovolenou příslušníkovi určuje služební funkcionář. Zákon sice předpokládá, že dovolená může být příslušníkovi určena i v návaznosti na jeho žádost, povinnost vyhovět žádosti o dovolenou na určitou dobu však má služební funkcionář pouze v případech uvedených v § 66 odst. 4 zákona o služebním poměru. O takový případ však v projednávané věci nešlo.

[34] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem též v tom, že chtěl-li stěžovatel čerpat dovolenou právě dne 3. 6. 2020, bylo v zájmu stěžovatele vyvinout patřičné úsilí k tomu, aby se služební funkcionář o jeho žádosti o dovolenou reálně dozvěděl.

[35] Na námitku, že dne 2. 6. 2020, kdy se stěžovatel o termínu zkoušky na vysoké škole dozvěděl, nebyl přítomen žádný ze služebních funkcionářů oprávněných k určení dovolené, resp. schválení žádosti o dovolenou, již odpověděl městský soud, že ani krátkodobá nemožnost požádat o dovolenou formálně správným způsobem neznamená, že by žádost o dovolenou byla automaticky schválena.

[36] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že městský soud se nezabýval relevancí sdíleného kalendáře. Městský soud skutečnost, že stěžovatel zaznačil údaj o (požadované) dovolené ve sdíleném kalendáři, výslovně reflektoval (srov. body 25 a násl, 38, a 41 rozsudku městského soudu), tento záznam však ve svém posouzení zjevně odlišil od žádosti příslušníka o dovolenou. S tím Nejvyšší správní soud souhlasí, záznam dovolené ve sdíleném kalendáři nelze ztotožnit s žádostí o dovolenou, a už vůbec takový záznam provedený příslušníkem neznamená, že by dovolená byla služebním funkcionářem určena. K tomu Nejvyšší správní soud znovu připomíná základní zákonné pravidlo, že dovolenou určuje služební funkcionář. Stěžovatel ostatně sám v kasační stížnosti uvádí, že zaznamenání dovolené do sdíleného kalendáře bylo pouze jedním z kroků v rámci určování dovolené.

[37] Stěžovatel namítá, že na oddělení bylo běžnou praxí, že žádost o dovolenou byla schválena zpětně, tuto verzi však svědecké výpovědi nepotvrdily. Z výpovědi vyplynulo, že pouze ve výjimečných případech byla žádost příslušníka o dovolenou podepsána zpětně. Z výpovědi rovněž vyplynulo, že nebylo běžnou praxí, aby příslušník, který žádá o dovolenou, nechal žádost na svém pracovním stole, dle výpovědi plk. Mgr. R. K. takto postupoval pouze stěžovatel. Z dokazování nevyplynulo ani to, že by bylo obvyklou praxí žádost o dovolenou nahradit pouhým zaznačením dovolené do sdíleného kalendáře, jak v kasační stížnosti naznačuje stěžovatel, natož že by zaznačení dovolené příslušníkem ve sdíleném kalendáři bylo služebními funkcionáři automaticky akceptováno jako určení dovolené.

[38] Spolehl-li se stěžovatel na dodatečné schválení žádosti o dovolenou, aniž služebního funkcionáře před nástupem na dovolenou jakkoli kontaktoval a měl jeho jasný souhlas (vyjádřený podpisem žádosti či alespoň jiným, méně formální způsobem), nejednal v souladu se svými povinnostmi a nemůže se dovolávat svého nepodloženého předpokladu konkludentního schválení žádosti o dovolenou služebním funkcionářem. Skutečnost, že stěžovatel byl zvyklý přenášet větší část iniciativy ke schválení žádosti o dovolené na služebního funkcionáře, nemohla založit jeho legitimní očekávání. Taková praxe totiž nebyla v souladu se zákonem ani nebylo prokázáno, že by se jednalo o obecnou praxi.

pokračování

Nejvyšší správní soud souhlasí rovněž se závěrem městského soudu, že z dokazování nevyplynulo, že by v projednávaném případě služební funkcionář zacházel se stěžovatelem hůře než s jinými příslušníky. Námitka nerovného zacházení se stěžovatelem je tak nedůvodná.

[39] Otázka sdělení důvodu požadavku na dovolenou služebnímu funkcionáři je relevantní pouze v souvislosti s posouzením, zda měl stěžovatel nárok na určení dovolené právě na den 3. 6. 2020, neboť věta první § 66 odst. 1 zákona o služebním poměru stanovuje, že nástup dovolené určuje služební funkcionář *s přihlédnutím k důležitým zájmům služby a k oprávněným požadavkům příslušníka* tak, aby ji mohl vyčerpat do konce kalendářního roku. To však nic nemění na skutečnosti, že dovolenou určuje služební funkcionář a v projednávaném případě z dokazování vyplynulo, že stěžovatel svou dovolenou na den 3. 6. 2020 pouze zaznačil do sdíleného kalendáře a o dovolenou na tento den nepožádal služebního funkcionáře ani řádnou formální žádost, ani jinak (např. telefonicky či formou SMS). Tvzení stěžovatele, že žádost zanechal na svém pracovním stole, dokazováním potvrzena nebyla, nadto takový postup na oddělení ani nebyl zvykem. Ani SMS konverzace se služebním funkcionářem ohledně skutečnosti, zda stěžovatel někde zanechal žádost o dovolenou, nebyla vedena z iniciativy stěžovatele. Jak již přitom Nejvyšší správní soud uvedl, zaznačení nepřítomnosti do kalendáře nelze s žádostí o dovolenou ztotožňovat a nelze tento krok považovat za dostatečné úsilí stěžovatele.

[40] Argumentace městského soudu týkající se sdělení důvodů požadavku stěžovatele na dovolenou na den 3. 6. 2020 tak směřovala pouze k tomu, že chtěl-li stěžovatel ze dne na den schválit dovolenou, bylo v zájmu stěžovatele oprávněnost svého požadavku podpořit sdělením důvodu. Námitka stěžovatele, že do sdíleného kalendáře ani do žádosti o dovolenou se běžně důvod dovolené neuvádí a tato zvyklost nebyla zjišťována, proto v této souvislosti není relevantní. Nesdělení důvodu požadavku na dovolenou na určitý termín tento požadavek jistě samo o sobě nijak nediskvalifikuje, nic to však nemění na argumentaci, že zjistil-li stěžovatel dne 2. 6. 2020, že na den 3. 6. 2020 potřebuje dovolenou, je zcela spravedlivé po něm požadovat, aby vyvinul určité úsilí směřující k tomu, aby se služební funkcionář o jeho žádosti o dovolenou na den 3. 6. 2020 dozvěděl, mohl ji posoudit a rozhodnout o ní.

[41] K otázce sdělování důvodů požadavku na dovolenou Nejvyšší správní soud doplňuje, že odkaz městského soudu na § 66 odst. 2 zákona o služebním poměru je nad rámec nezbytného, neboť v projednávaném případě nedošlo k určení dovolené stěžovateli, a tedy stěžovatel nebyl z dovolené odvolán ani mu nebyla určená dovolená změněna. Odkaz na § 66 odst. 2 zákona o služebním poměru jen potvrzuje výklad, že příslušník nemá zákonný nárok na dovolenou v požadovaném termínu.

[42] Stěžovatel dále namítal, že otázka zařazení do akceschopnosti nebyla před soudem projednávána, a stěžovatel tedy neměl možnost se k této problematice v soudním řízení vyjádřit. Skutečnost, že stěžovatel byl na den 3. 6. 2020 zařazen do tzv. akceschopnosti, městský soud v rámci svého vypořádání zmínil pouze v bodě 41 svého rozsudku. Tato skutečnost však pro posouzení nebyla klíčová. Městský soud tuto skutečnost uvedl pouze doplňkově při otázce posuzování důvodu, resp. oprávněnosti požadavku stěžovatele.

[43] K námitce, že žádné mimořádné úkoly ve službě nebránily schválení dovolené stěžovatele na den 3. 6. 2020, se již žalovaný i městský soud stěžovateli pokusili vysvětlit, že rozhodnutí, zda určení dovolené na konkrétní termín nebrání důležitý zájem služby, není na příslušníkovi žádajícím o dovolenou. I s tímto se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Nebyl to stěžovatel, kdo nesl odpovědnost za chod oddělení bezpečnostního sboru.

[44] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou, že soud založil své rozhodnutí na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nedoplnil dokazování. Skutková verze, k níž se soud přiklonil, má ve spise dostatečnou oporu. Je-li relevantní skutkový stav zjištěn dostatečně, bez rozumných pochybností, soud není povinen dokazování doplňovat, a to ani v situaci, kdy další dokazování účastník řízení navrhuje. Skutečnost, že soud neuvěřil verzi skutkového děje tvrzené účastníkem řízení, jemuž hrozí negativní následek, či skutečnost, že účastník řízení subjektivně nesouhlasí se zjištěným skutkovým stavem, resp. hrozícími právními následky, nečiní provedené dokazování nedostatečným. Městský soud přitom dostatečně a srozumitelně vysvětlil, že další dokazování je nadbytečné. Z argumentace stěžovatele vyplývá, že další důkazy měly prokázat nerovné zacházení se stěžovatelem. Z provedených důkazů však bylo dostatečně zjištěno, jaká byla na oddělení praxe při schvalování žádostí příslušníků o dovolenou a že kázeňský postih v této věci nebyl vyústěním nerovného zacházení.

[45] K námitce, že svědci se k otázce postupu při podávání žádostí o dovolené a jejich schvalování vyjádřili pouze okrajově, Nejvyšší správní soud doplňuje, stěžovatel měl možnost se výslechů svědků zúčastnit a klást doplňující otázky zaměřené na skutečnosti, které měly být dle stěžovatele více akcentovány (§ 174 odst. 1 zákona o služebním poměru). Nejvyšší správní soud však shledal provedené zjištění skutkového stavu dostatečným, jak již bylo uvedeno.

[46] Námitka absence úmyslu poškodit bezpečnostní sbor nemá podklad v žalobě, a v řízení o kasační stížnosti je proto dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná. Nadto tato námitka pomíjí zákonné vymezení kázeňského přestupku dle § 50 zákona o služebním poměru, které předpokládá zavinění, nikoli však nutně zavinění ve formě úmyslu.

[47] Nad rámec nezbytného považuje Nejvyšší správní soud za vhodné korigovat argumentaci městského soudu, podle níž podmínkou nároku na služební volno je skutečnost, že příslušníku bylo studium nařízeno služebním funkcionářem, přičemž tato podmínka v případě stěžovatele nebyla splněna. Městským soudem citovaný § 72 upravuje nárok příslušníka na udělení služebního volna v nezbytně nutném rozsahu k účasti na výběrovém řízení nebo k získání dalšího odborného požadavku studiem ve škole nebo v kursu, které mu *nebylo nařízeno služebním funkcionářem*, nejdéle však na dobu 10 dnů v kalendářním roce. Pokud je získání dalšího odborného požadavku nařízeno služebním funkcionářem, neposkytuje se služební volno, neboť v takovém případě jde o výkon služby. Uvedené však nic nemění na argumentaci městského soudu, že stěžovatel situaci řešil požadavkem na dovolenou, nikoli žádostí o služební volno.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[48] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[49] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2024

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu